

23-03-18

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – যেতিয়া স্বচ্ছ গছপুলিত ৫ বিকাৰ ৰূপী ময়লাৰ প্ৰলেপ পৰে, তেতিয়া ভ্ৰষ্টাচাৰ বাঢ়ি যায়, এতিয়া তোমালোক শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হ’ব লাগিব আৰু আনকো তেনেকৈ গঢ়ি তুলিব লাগিব”

*প্ৰশ্ন:- শ্ৰেষ্ঠ হ’বৰ বাবে শ্ৰী শ্ৰী শিৱবাবাৰ কি শ্ৰেষ্ঠ মত পোৱা যায়?

*উত্তৰ:- শ্ৰেষ্ঠ হ’বৰ বাবে পিতাৰ শ্ৰীমত পোৱা যায় – সন্তানসকল, অতি কমেও ৮ ঘণ্টা মোৰ সেৱাত থাকা, ৮ ঘণ্টা লাগিলে সেই চৰকাৰৰ সেৱাও কৰা কিন্তু ৮ ঘণ্টা মোক স্মৰণ কৰা অথবা স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰোৱা। তাৰ লগতে শঙ্খ ধ্বনি কৰা সকলোকে কোৱা যে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত পদুম ফুলৰ দৰে থাকি পিতাৰপৰা সম্পত্তি লোৱা।

*গীত:- কোনে এই সকলো খেল ৰচিলে . . .

ওম শান্তি। মিঠা-মিঠা সন্তানসকলে গীতটি শুনিলে। সন্তানসকলে প্ৰথমে সত্যযুগত বহুত সুখ ভোগ কৰিছিল, বহুত আনন্দত আছিল। সুখেই সুখ আছিল। কেৱল ভাৰত খণ্ডই আছিল আৰু অন্য কোনো খণ্ডই নাছিল। ভাৰতবাসী যেনে ৰজা-ৰাণী তেনে প্ৰজা, সকলো বহুত আনন্দত আছিল। কেতিয়াও কোনো ভ্ৰষ্টাচাৰ হোৱা নাছিল। সত্যযুগত দেৱী-দেৱতাসকল শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল, যাৰ কিমান মহিমা গোৱা হয়। মহিমা যেনে ৰজা-ৰাণী তেনে প্ৰজা, সকলোৰে হয়। পিছত মায়াই আহি মেৰাই ধৰেহি। এই নাটকখন পূৰ্ব নিৰ্দ্ধাৰিত, যাক ভালকৈ বুজিব লাগে। পিতাৰ অবিহনে কোনেও বুজাব নোৱাৰে। পিতাইহে ভাৰত আৰু বিশ্বক সদায় সুখী, শান্তময় কৰি, সকলো কৰি পিছত নিজে গুণ হৈ যায়। এয়া কাৰ মহিমা? পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ। ভাৰতত যেতিয়া স্বৰ্গ আছিল তেতিয়া দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল, সতোপ্ৰধান আছিল, দুখৰ নাম-চিহ্নই নাছিল। পিছত আধাকল্পৰ পাছত ৰাৱণ ৰাজ্য হ’ল। সত্যযুগৰ দেৱী দেৱতাৰ বাবে গোৱা হয় – সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী, মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম। তাততো কেতিয়াও ভ্ৰষ্টাচাৰ হ’ব নোৱাৰে। তাততো শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল। বৃক্ষজোপা যি স্বচ্ছ আছিল তাত পাঁচ বিকাৰৰ ময়লাৰ প্ৰলেপ লাগি লাগি এতিয়া একেবাৰে ভ্ৰষ্টাচাৰী হৈ গ’ল। যেনে ৰজা-ৰাণী তেনে প্ৰজা, যি শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল, সেই সকলো এতিয়া ভ্ৰষ্টাচাৰী হৈ গ’ল। গায়নো কৰে যে মোৰ নিগুণীৰ কোনো গুণ নাই। আপুনিয়োই ৰহম কৰা, হে গড্ ফাডাৰ, ৰহম বিচাৰে। দেৱী-দেৱতাসকলৰ আগত গৈ কয় আমাক এনেকুৱা বনোৱা। ড্ৰামাৰ বিষয়ে নাজানে যে তেওঁলোক পুণৰ কেতিয়া তেনেকুৱা হ’ব? তেন্তে তোমালোক শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল। ভ্ৰষ্টাচাৰৰ কোনো নাম নাছিল। বৰ্তমান সকলো মনুষ্য ভ্ৰষ্ট হৈ পৰিছে। যেনে ৰজা-ৰাণী তেনে প্ৰজা, এতিয়া ভ্ৰষ্টাচাৰীৰ পৰা শ্ৰেষ্ঠাচাৰী কেনেকৈ হ’ব পাৰে – এইটো কোনেও নাজানে। এইখন হৈছেই পতিত দুনিয়া। ভ্ৰষ্টাচাৰ হ’বই। এতিয়া পিতাই কয় যে যি নিজে বুজিছা সেয়া আনক বুজোৱা।

পিতাৰ মহিমা কৰে - আপুনি নিজে নিজেই সকলো কৰি নিজকে নিজেই লুকুৱালা। নিৰাকাৰ ভগৱান নিশ্চয় আহিবলগীয়া হয়। শিৱ জয়ন্তী পালন কৰে। কেনেকৈ আহে – এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা। শিৱ হৈছে পতিত পাৱন, তেওঁ তেতিয়াই আহিবলগীয়া হয় যেতিয়া গোটেই সৃষ্টি পতিত হৈ যায়। তেওঁ আহি পৱিত্ৰ বনাব লাগে। দুই-চাৰিজনকটো পৱিত্ৰ নবনায়। যেনে ৰজা-ৰাণী তেনে প্ৰজাও পৱিত্ৰ আছিল, পিছত এতিয়া যেনে ৰজা ৰাণী তেনে প্ৰজাও পতিত। এতিয়াতো ৰজা-ৰাণী নাই। জানে যে ৰজালোক আছিল, এতিয়া তেওঁলোকৰ ৰাজত্ব নাই। ব্ৰিটিছ চৰকাৰ থাকোতে ধনৱান লোক, জমিদাৰ আদিয়ে ধন দিছিল। কোনোৱে ২০-৩০ হাজাৰ দিলে উপাধি পাই গৈছিল। বাবাও অনুভৱী। শিৱবাবায়ে অনুভৱী ৰথ লৈছে। যিকোনো ৰথ ল’ব জানো। ডাঙৰ ডাঙৰ ৰজাসকলে বহুত উৎকৃষ্ট ঘোঁৰা ৰাখিছিল। জন্তুৰ মাজতো কোনো কোনো বহুত ভাল হয়। যেনেকৈ উট বহুত ভাল হয়। বহিলে এনেকুৱা লাগে যেন উৰাজাহাজহে চলিছে। কোনোবাটো এনেকুৱা থাকে যাক পিটিবলগীয়া হয়। এই ভাৰত ৫ হাজাৰ বছৰৰ আগতে স্বৰ্গ আছিল। এয়াটো প্ৰখ্যাত। খ্ৰীষ্টিয়ানসকলে কয় যে যীশুখ্ৰীষ্টৰ ৩ হাজাৰ বছৰৰ আগতে স্বৰ্গ

আছিল। সেয়ে কল্প ৫০০০ বছৰৰ হৈ গ'ল। নিজেই কল্পৰ আয়ু কৈ দিয়ে আকৌ সত্যযুগক লাখ বছৰৰ বুলি কয়। এনেকুৱা পইণ্টচ বাবাই বুজায়, যি ধাৰণ কৰি আনক বুজাব লাগে, কিন্তু নুবুজায়।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিলো। যেনে ৰজা-ৰাণী তেনেকুৱাই প্ৰজাও শ্ৰেষ্ঠ আছিল। বাঘ ছাগলীয়ে একে ঘাটতে পানী খাইছিল। তাত কংস, জৰাসন্ধী, হিৰণ্যকশ্যপ আদি একো নাছিল। হিৰণ্যকশ্যপ আদিক সত্যযুগত আৰু কৃষ্ণক আকৌ দ্বাপৰত লৈ গ'ল। ৰাৱণক ত্ৰেতাত লৈ যায়। সকলো অসুৰক বেলেগ বেলেগ নাম দি দিয়ে। কুম্ভকৰ্ণ আদিও সকলো অসুৰৰ নাম। এতিয়া হৈছে আসুৰি সম্প্ৰদায় অৰ্থাৎ আসুৰি মতত চলোতা। এতিয়া পিতা আহি শ্ৰীমত দিয়ে, কৃষ্ণৰ কথা নহয়। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হোৱা পিছলৈ তোমালোক দেৱতা হোৱা। পৰমপিতা পৰমাত্মা ব্ৰহ্মাৰ মুখ কমলেৰে, দেৱতা আৰু ক্ষত্ৰিয় ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে। তাত অন্য কোনো ধৰ্ম নাথাকে। সত্যযুগ ত্ৰেতাত অন্য কোনো ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হোৱা নাছিল। দুয়োটা যুগৰেই আয়ুস একেই ১২৫০ বছৰৰ। সত্যযুগত দৈৱী ৰাজ্য, ত্ৰেতাত ক্ষত্ৰিয় ৰাজ্য.... সূৰ্য্যবংশী আৰু চন্দ্ৰবংশী। এই সূৰ্য্যবংশী আৰু চন্দ্ৰবংশী ৰাজধানী কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে? এনেকৈ ক'বা জানো যে চন্দ্ৰবংশী ৰাজধানী ৰামে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল? সূৰ্য্যবংশী ৰাজধানী লক্ষ্মী-নাৰায়ণে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল? নহয়, দুয়োখনৰে প্ৰতিষ্ঠা কৰোতা হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। পিতা হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। সত্যযুগ-ত্ৰেতাৰ ৰাজ্য ৰচনা কৰিছিল। প্ৰবাদো আছে পৰমপিতা পৰমাত্মাই ব্ৰহ্মা মুখেৰে ব্ৰাহ্মণ, দেৱতা আৰু ক্ষত্ৰিয় ধৰ্ম ৰচিছিল। পিতাই কয় তোমালোকক এই যি জ্ঞান শুনাইছো এয়া আকৌ প্ৰায়ঃ লোপ হৈ যাব। ইছলামী, বৌদ্ধী আদি যিবোৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰি গ'ল তেওঁলোকৰ নাম, ৰূপ, দেশ, কাল আদিতো পাহৰি নাযায়। তেওঁলোককতো সকলোৱেই জানে নহয়। এই দেৱতা ধৰ্মৰ মই কেনেকৈ প্ৰতিষ্ঠা কৰো- এই জ্ঞান সকলো পাহৰি যাব। দ্বাপৰত আকৌ কিমান ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈ যায়। কেৱল এক ইছলামী বৌদ্ধী ধৰ্মতেই অনেক ভাগ হৈ গ'ল। নিজৰ মাজতে কিমান কাজিয়া কৰি থাকে! এতিয়া তোমালোকে জানা বাবাই কেনেকৈ সকলো কাম কৰি লৈ নিজকে নিজে লুকুৱাই পেলায়। স্বৰ্গত যিসকল দেৱী-দেৱতা আছিল তেওঁলোকক আকৌ মায়াই মেৰিয়াই ধৰে। সম্পূৰ্ণ গুণহীন হৈ পৰিছে। গোৱাও হয় – মোৰ নিপুণীজনৰ কোনো গুণ নাই, সেই কাৰণেইতো গুণৱান দেৱতাসকলক পূজা কৰে। ডাঙৰ-ডাঙৰ ৰজাসকলৰ ওচৰত মহলৰ ভিতৰত মন্দিৰ থাকে। পূজা কৰে। এনে কোনো ৰজা নাথাকিব যিজনৰ ওচৰত মন্দিৰ নাথাকিব।

এতিয়া সন্তানসকলে জানে যে শিৱবাবাৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। খোজে প্ৰতি শ্ৰীমত ল'ব লাগে তেতিয়াহে সেই দেৱী-দেৱতা হ'ব। কিন্তু শ্ৰীমত অনুসৰিও নচলে। বাবাই কয় কোনো কথাত বিবুদ্ধি হ'লে তেতিয়া চিঠি লিখি সোধা। পিতাক স্মৰণ কৰা। মায়া এনেকুৱা যে স্বৰ্গ প্ৰতিষ্ঠা কৰোতা পৰমপিতা পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰিবলৈ নিদিয়। বাবাই জানে ধুমুহা বহুত আহিব। কিন্তু চিঠি লিখি সুধিব লাগে – এনেকুৱা অৱস্থাত কি কৰো? সন্তানৰ বিয়া – এনেকুৱা অৱস্থাত কি কৰো? কোনোবা মৰিছে – কি কৰো? মত লোৱা উচিত। শ্ৰেষ্ঠ হ'বলৈ হ'লে শ্ৰীমত অনুসৰি চলিব লাগিব। কৃষ্ণৰ মততো হ'ব নোৱাৰে। কৃষ্ণ পতিত দুনীয়ালৈ কেনেকৈ আহিব! কৃষ্ণৰ আত্মাই নিজেই অন্তিম জন্মত ৰাজযোগ শিকি আছে। কেৱল কৃষ্ণৰ আত্মাই জানো? দেৱী-দেৱতা পৰিয়ালৰ যিয়েই হয় তেওঁলোক সকলোৱে ব্ৰাহ্মণ হৈছে। খোজে প্ৰতি শ্ৰীমতত চলিব লাগে। পিতাই কয় যিমান পাৰা সিমানেই পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিব। তোমালোকৰ পাপৰ বোজা বহুত আছে। যদিও কোনোবা চৰকাৰী চাকৰিত আছে, আঠ ঘণ্টা চৰকাৰৰ চাকৰি থাকে, বাকী যি সময় থাকে তেতিয়া স্মৰণ কৰা। কমেও আঠ ঘণ্টা তোমালোকে মোৰ সেৱা কৰা, পিতাক স্মৰণ কৰা, স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰোৱা, শংখধ্বনী কৰা। কি ধৰণৰ? সকলোকে কোৱা – গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পদুম ফুলৰ নিচিনাকৈ থাকি পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰীত্ব লোৱা। যিহেতু পিতাই স্বৰ্গৰ ৰচনা কৰে গতিকে স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পাব লাগে। ভাৰতহে স্বৰ্গৰ মালিক হয়। এতিয়াতো নৰকৰ মালিক। নৰকত দুখী হয় সেই বাবে পিতাক মনত পেলায়, কিন্তু নাজানে যে পিতাই কি দিব। পিতাৰ বিষয়ে কয় যে তেওঁ সৰ্বব্যাপী, পাখৰ, শিলগুটি সকলোতে আছে। পিতাই কয়- তোমালোকে কিমান ভুল কৰিছা। কিন্তু এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত আছে। এতিয়া তাৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই আহ। এই ভক্তি আদি কৰি-কৰি তোমালোক বিৰক্ত হৈ গৈছা। এতিয়া ভক্তিও ব্যভিচাৰী হৈ গৈছে। মৃত্যু সন্মুখত ৰৈ আছেহি, সেয়ে শ্ৰীমতত চলিব লাগে। কিন্তু এনে এজন পিতাক সন্তানসকলে পাহৰি যায়। মায়া ৰাৱণৰ ৰাজ্য কেনেকৈ চলে – ইয়াকো কোনোৱে নাজানে। ৰাৱণৰ প্ৰতিমূৰ্ত্তি দাহ কৰে। এইটো পিছত প্ৰথা

হৈ পৰিছে। ৰাৱণক জ্বলায় কিন্তু প্ৰতি বছৰে ৰাৱণ ডাঙৰ হৈ যায়। আগতে ১০ ফুটৰ বনাইছিল, পিছত ১৫ ফুটৰ বনালে, আকৌ ৫০ ফুট . . . একেবাৰে মুখচৰ সমান ওখকৈ বনায়। বুদ্ধৰো বহুত ডাঙৰ চিত্ৰ বনায়। ইমান ডাঙৰ মানুহতো নাথাকে। অতি বেছি ৬ ফুট হ'ব। লক্ষ্মী-নাৰায়ণো ইমানেই হ'ব। এনে নহয় যে তাত আয়ু দীঘলীয়া হোৱাৰ বাবে ডাঙৰ হৈ যাব। নহয়, মনুষ্য মনুষ্যই হয়। যেনেকুৱা এতিয়া দেখিছা, ভিন্নতা আছে। কোনোজন ক'লা, কোনোবা জন কেনেকুৱা। ভাৰতত সুন্দৰো আছিল, এতিয়া শ্যাম (ক'লা) হৈছে। সুন্দৰ বনাওঁতা জন হৈছে বাবা। তেওঁ হৈছে সুন্দৰ পথিক, তেওঁ তোমালোকৰ সৈতে কথা পাতি আছে। এওঁক (সাকাৰক) পাহৰি গ'লেও তেওঁক পাহৰিব নালাগে। সদায় ভাবিবা বাবাই আমাক প্ৰেয়সকলক সুন্দৰ ৰাজকুমাৰী বনাই। কোৱা হয় নহয় যে এখন হ্ৰদ আছে, য'ত ডুব মাৰিলে মানুহ পৰী হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা যে জ্ঞান সাগৰৰ দ্বাৰা জ্ঞান পৰী হৈ যায়। এতিয়াতো নৰকৰ পৰী নহয় জানো। কোনোবাই যিমানেই ফেশ্বন নকৰক কিয়, পাউদাৰ আদি লগাওক তথাপিও আছেতো নৰকতে নহয় জানো। সকলোকে সোধা যে এয়া স্বৰ্গ নে নৰক? কয় যে ধনীসকলৰ বাবে স্বৰ্গ। স্বৰ্গ-নৰককো নাজানে। সেয়ে শ্ৰীমতৰ প্ৰতি মনোযোগ দিব লাগে। শ্ৰীমতকো নাজানে, যিজনে ইমান শ্ৰেষ্ঠ বনালে তেওঁৰ নাম-ৰূপ নাইকিয়া কৰি পেলালে। গায় - "তুমি মাত-পিতা আমি সন্তান তোমাৰ....। এতিয়া মাতা বুলি কাক কোৱা হয় এয়া তোমালোকে জানা। নিশ্চয় যাৰ শৰীৰত পিতাই প্ৰৱেশ কৰি ৰচনা ৰচে, তেওঁকে মাতা বুলি কোৱা হয়। ইয়াত তোমালোকে বুজিছা যে আমি প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী হওঁ। শিৱ বাবাৰ নাতি নাতিনী। গতিকে পিতাৰো নাম আছে। মাজত ব্ৰহ্মা বাবা দালাল নিশ্চয় লাগিব, যাৰ বাবে তোমালোকক নাতি নাতিনী বুলি ক'ব, দাদাৰ পৰা সম্পত্তি লোৱা। সেয়েহে এওঁ দালাল হয়, এওঁৰ পৰা সম্পত্তি পোৱা নাযায়। এখেতেও শিৱ বাবাৰ পৰাহে সম্পত্তি লবলগীয়া হয়। শিৱবাবাৰ মতত চলিব লাগে। তোমালোকে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা শিৱবাবাৰ পৰা সম্পত্তি পোৱা, কিন্তু বাবাই কয় তোমালোকে তেওঁকো পাহৰি যোৱা। শিৱবাবাৰ পৰা তোমালোকে মত লব লাগে। শিৱ জয়ন্তী পালন কৰে কিন্তু একো নাজানে। স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা পিতাৰ নাম লুপ্ত কৰি দিলে। নৰক বনোৱা জনৰ নামহে ৰাখি দিছে। দিনে প্ৰতিদিনে ভ্ৰষ্টাচাৰ হৈ গৈ আছে। কাৰোবাৰ যদি ক্ৰোধ আছে তেন্তে বুজিব লাগিব যে আমাৰ মাজত এই ভুতটো আছে তেনেহলে আমি নিজকে শ্ৰেষ্ঠাচাৰি বুলি কেনেকৈ ক'ব পাৰো! তোমালোকে শ্ৰেষ্ঠাচাৰি হ'বৰ বাবে নিশ্চয় পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। আচ্ছা,

অতি স্নেহৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) পিতাৰ স্মৃতি আৰু জ্ঞান সাগৰৰ জ্ঞানৰ দ্বাৰা সুন্দৰ জ্ঞান পৰী হ'ব লাগে। খোজে প্ৰতি শিৱবাবাৰ মত নিশ্চয় ল'ব লাগে।
- (2) শ্ৰেষ্ঠাচাৰি হ'বৰ বাবে ভিতৰৰ ভুত বিলাক আঁতৰাব লাগে। কোনো ভ্ৰষ্ট বনোৱা কৰ্ম কৰিব নালাগে।

***বৰদান:-** "ইচ্ছা মাত্ৰম্ অবিদ্যা" ৰ স্থিতিৰ দ্বাৰা মাষ্টৰ দাতা হওঁতা জ্ঞানী আত্মা হোৱা।

যি জ্ঞানী আত্মা অৰ্থাৎ বুদ্ধিমান তেওঁ নিবিচৰাকৈয়ে সকলো পায়, বিচৰাৰ প্ৰয়োজনেই নাথাকে। যেতিয়া স্বতঃ সৰ্ব প্ৰাপ্তি হৈ যায় তেন্তে বিচৰাৰ সংকল্পও আহিব নোৱাৰে, এনে সন্তানেই "ইচ্ছা মাত্ৰম্ অবিদ্যা" হৈ যায়। এনেকুৱা জ্ঞানী আত্মা মগনীয়াৰ পৰা দাতাৰ সন্তান মাষ্টৰ দাতা হৈ যায়। বিচৰাৰ ইচ্ছা পূৰ্ণ হৈ যায়, ইমান শ্ৰেষ্ঠ স্বমান প্ৰাপ্ত হৈ যায় যে নাম-মান-যশৰো ইচ্ছা নাথাকে।

***গ্লোগান:-** নিজৰ মন, বুদ্ধি, সংস্কাৰৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ ৰাজ্য কৰোঁতাজনেই স্বৰাজ্য অধিকাৰী।

!!ওম্ শান্তি!!
